

Korsfararsånger

Granqvist, Ida,

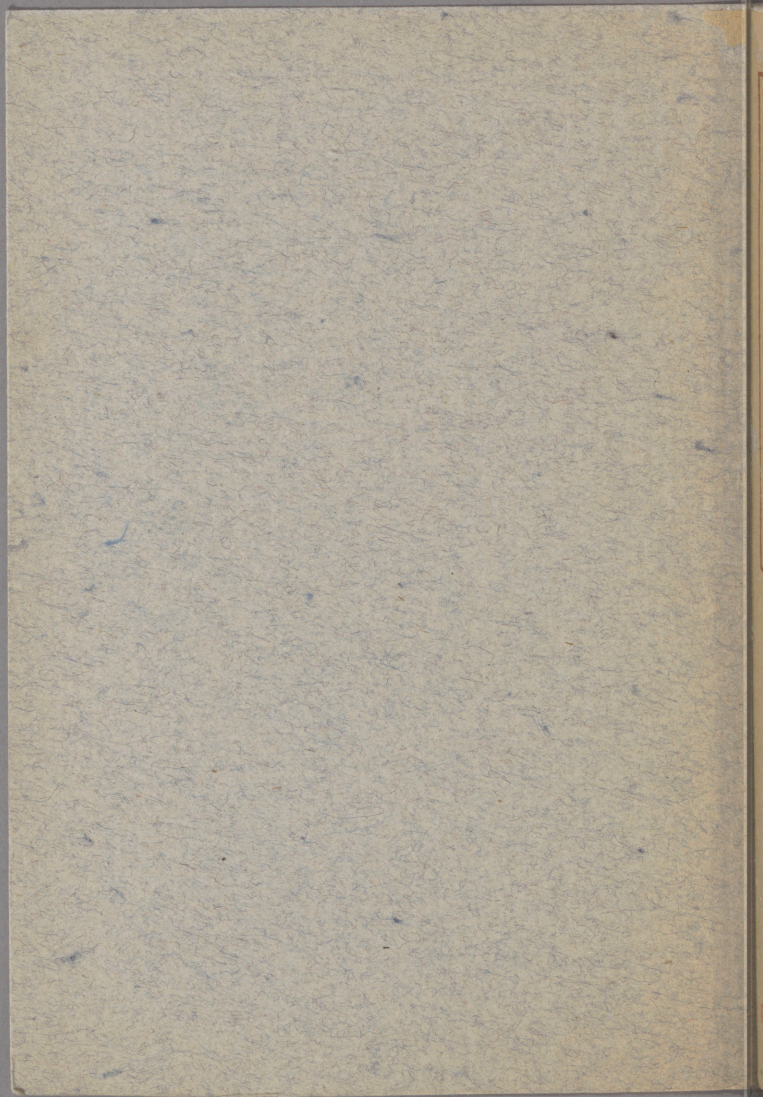
Vitterhet Sv. 81 A Br.

GRANQVIST, J.
KORSFARARSÄNGER

lit. b.
(Pv)
o

Sthlm
1903

KORSFARAR SÅNGER

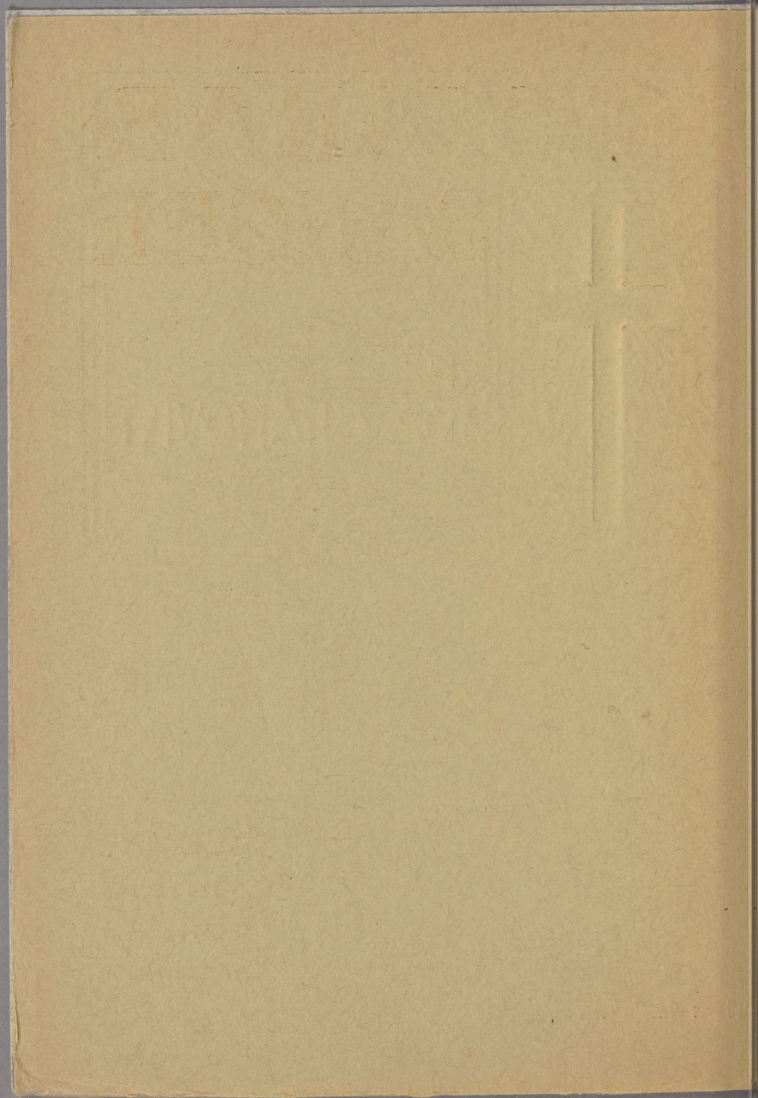
AF

IDA GRANQVIST

ES

ALBERT
BONNIERS
FÖRLAG
STOCKHOLM

Pris 1 krona.

KORSFARARSÅNGER

THE
KORSEBARRIS

IDA GRANQVIST
KORSFARARSÅNGER

STOCKHOLM.
ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

STOCKHOLM.
ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI 1903.

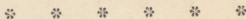
Liksom drömmande vi fatta
våra gyllne strängaspel.
Natten vi för alltid lämnat,
glädje är vår arfvedel.

Genom vida ödemarker,
där vår fot går sanddjup stråt,
af vårt hjärtas långa längtan
härligt föras vi framåt.

Lust och ve, hvad mer? Oss binda
inga fjättrar. Kungabarn
akta föga glitterguldet,
akta föga stoftets flarn.

Snören är den skatt vi bida,
segerns stora ärepris.
Du Guds unga riddarskara,
fram, ja, fram till paradiset!

KORSETS TECKEN

Korsets tecken vi ristat
djupt i blödande själ.
Hvad på färden vi mistat,
det är bevaradt väl.

Korsets tecken vi bära
ock på vår skuldra fäst.
Världen må se vår ära,
se hvad vi veta bäst.

Trötte till döds så gå vi
segrande fram för Gud.
Midt i vårt armod stå vi
liksom i bröllopsskrud.

*

* * * * *

DEN VÄGEN ÄR DET

*D*är slingra spår igenom skumma dalar,
om blod som runnit hvarje fotsteg talar,
men sist, men sist mot höjd som blånar bär det —
Den vägen är det!

*

GUD VILL DET * * * * *

Gud vill det! Långe nog har helig mark
sig uti ödeläggelse befunnit.
Till kamp, till kamp i tro på den, som stark
en gång har evigt, evigt öfvervunnit!

Gud vill det! Slitas må de tunga band,
som fängslat hjärtat dessa långa åren.
Så vinnes slutligt åter löftets land,
och kring oss står i ständig blomma våren.

*

Den glansen där i ögats drömvärld,
hvad är den väl, o säg? En svag,
en bruten stråle af det djupa,
som nämns all morgonrodnads dag.

Och sucken som i tysta stunder
så skälvande ur bröstet går?
En fläkt, ett sakta sus som föddes
en gång uti Guds svala vår.

Och hjärtats slag som utan hvila
och utan rast här gå sin gång?
En genklang, om än matt och dämpad,
af evighetens stora sång.

*

*EJ VI KÄNNA DEM SOM SVIKA * * **

¶ Ingen bruten löftesed!
Hjärtelaget alltid lika
lifvets långa, långa led.
Ej vi känna dem som svika.

Trogen, o, så är det godt!
Intet steg åt sidan vika.
Dö det är ju segra blott.
Ej vi känna dem som svika.

*

* * * * * TROTS ALLT, ÄNDÅ

Fast stjärnlös kvällen ikring oss står,
fast kall och isande nordan drar,
vår väg mot staden i fjärran går,
dess hvita skönhet oss fångat har.

Väl röster ropa: det fåfångt är,
att söka hägrande kuster nå,
I arme, sorg det er blott beskär.
— Så må den komma. Trots allt, ändå!

*

KUNGSVÄGEN LÖSER OCK STOFT * *

Kungsvägen löser ock stoft. Ja väl,
foten sudlas af damm och slagg.
O, men bida, du sorgsna själ,
tyst den faller, Guds klara dagg.

Se, då bindes allt stoft, allt ve,
foten åter går lätt framåt,
blick, som nyss var så skum, kan se
långt i fjärran den svala stråt.

*

Se, den som en gång har klart förnummit
trycket af Guds hand kring sin, han är
liksom tagen ut från jordens oro,
honom något underbart står när.

Komma hvad som komma vill, han känner
ingen ängslan, ingen smärta mer,
väntar blott som barnet på den glädje,
som vid färdens slut omsider ler.

*

VÅRT NAMN MÅ GÄRNA FÖRGÄTAS *

Vårt namn må gärna förgätas
likt skum på brusande haf,
som bleknar och som är borta,
när stormen har stillnat af.

Vi icke begära annat
som eftermäle till sist
än detta: de togo korset.
Det ordet är nog förvisst.

*

* VÄRLDEN BEHÖFVER VÅR GLÄDJE

Världen behöfver vår glädje,
världen behöfver vår hjärtetröst,
allt hvad vi äga af jubel,
alla de stigande sångernas röst.

Världen är arm i sin rikdom,
sorgsen och trött i sin yrande ståt.
Djupt under visornas buller
är det som instängd och skälfvande gråt.

*

Världen behöfver vår glädje,
världen behöfver vår hjärtetröst,
allt hvad vi äga af jubel,
alla de stigande sångernas röst.

*

DET ÄR FÖRGÄFVES * * * * *

Det är förgäfvets som de vise tala
till den, som längtar och som drömmer: »Kom,
byt ut ditt tomma blå mot verkligheter!»
— Se, guld till järn kan aldrig smidas om.

*

* * *ETT SUS LIKSOM AF BÖLJEGÅNG*

¶tt sus liksom af böljegång
ur snäckans skal vi höra.
Säg, är det hafvets stora sång,
som sakta når vårt öra?

Hur kan hvad ej af gränser vet
dock inneslutet vara?
O, hemligheters hemlighet —
du tysta hjärta, svara!

*

SOM DAGG DET HINNER HAFVET * *

Om äfven djupt begrafvet
det blef, som bäst vi tänkt,
som dagg det hinner hafvet
en gång, förr'n sol sig sänkt.

Du bröst, som sakta häfves,
förlita dig därpå:
det föddes ej förgäfves,
det når Guds böljor blå.

*

Om äfven djupt begrafvet
det blef, som bäst vi tänkt,
som dagg det hinner hafvet
en gång, förr'n sol sig sänkt.

*

* * * *EN KAN TUSEN ANDRA LYFTA*

En kan tusen andra lyfta
upp ur dådlös, tungsint ro,
tvinga dem att härligt timra
ifrån värld till värld en bro.

Berg försättas, stigar jämnas,
ödemarken rosor bär.
Hänförd, själförgäten tanke
starkare än döden är.

*

MAN FRÅGAR OSS * * * * *

Man frågar oss: är det ej svårt att dö?
O, fråga lika gärna då den trötte,
om, efter vandringen i storm och snö,
det kändes tungt, när hemmets sken sist mötte!

Och fråga, fråga barnet, hur det är,
att gråta ut i öppna fadersfammen,
och seglarn, hvad han tänker, då från skär
och bränningar han föres in mot hamnen!

*

OCH VETA VI, HVAD GUD HAR MENAT
MED OSS

¶ Och veta vi, hvad Gud har menat med oss,
och följa vi hans tankes ljufva tvång,
då faller öfver lifvets alla skiften
en glans af evighetens soluppgång.

*

VI SE STJÄRNOR * * * * *

Vi se stjärnor, där de andra
blott se tunga skyar gå.
Hvad för dem är dimmor se vi
såsom kullar dunkelblå.

De se torra strån vid vägen,
vi se fulla ax i blom,
de se törnena som stinga,
vi se rosors rikedom.

Aftonglöden är dem dunst blott,
tomma skuggors bleka rad,
men för oss, för oss där bortom
strålar fram en snövit stad!

*

HVARJE HJÄRTATS TANKE HVIT OCH REN

Hvarje hjärtats tanke vit och ren
liksom solen i sitt middagssken. —
Så förvisst, förvisst det blifva skall,
när en gång vår lefnads dag är all.

O, men smärtans elldop toge vi,
jublande, med hvad som göms däri
utaf allt som tungt och bittert är,
om så blott det blefve *redan här*.

*

När dagens oro tiger
och bleka stjärnor tända sig,
när knappt en vindfläkt stiger
i hviskning öfver skogens stig,
när luften liksom bäfvar
och skälfver, lysande och blå,
Guds klarhets dufva sväfvar
så sakta öfver jorden då.

Och den, hvars inre öra
är stängdt för världens lock och tröst,
han kan i natten höra
de tysta vingeslagens röst.
Det hvita, undersamma
det blir som snöglans mer och mer,
så tyckes rymden flamma —
Han hela himlen öppen ser!

*

När dagens oro tiger
och bleka stjärnor tända sig,
när knappt en vindfläkt stiger
i hviskning öfver skogens stig,
när luften liksom bäfvar
och skälfver, lysande och blå,
Guds klarhets dufva sväfvar
så sakta öfver jorden då.

*

Hvarför dröjer tanken väl så ofta
vid den fjärran strandens skönhet, säg,
hvarför lämna vi den kända stråten
för att vandra gyllne gators väg?

Hvarför öppna vi de hvita portar
ständigt i vår dröm på nytt igen?
O, vi vilja blifva hemmastadde
redan innan fram vi hunnit än!

*

Kommer det ett ord, där lifvets
hela varma fullhet rymms,
något som så mäktigt griper,
att af tårar ögat skymms,
strofer ur en sång, som likna
rosor, bundna länk vid länk
af en hand, som älskar — minns det,
det är röda hjärtestänk!

*

GUDS HVITA FÅLAR VÄNTA * * * *

Guds hvita fålar vänta
på korsmärkt här, att föra sist
hvar tröttad upp till Salem —
Vi veta det så visst, så visst.

Hur brant än vägen varder,
oss ingen rädsla fatta skall,
ty se, Guds hvita fålar
dem bringar intet uppå fall.

Den sista långa sträckan
hur godt, hur godt att bäras så
liksom af solens strålar
emot sin längtans djupa blå!

*

Guds hvita fålar vänta
på korsmärkt här, att föra sist
hvar tröttad upp till Salem.
Vi veta det så visst, så visst.

*

Hvita blad vi skola blifva
under lifvets sorg och lisa,
blad, på hvilka Gud kan skrifva
sina tankars höga visa.

Budskap från de fjärran landen
strof för strof vi skola bära,
såsom vi af kungahanden
fått dem. Gifs det större ära?

*

OCH NÄR SOM DAGEN RANDAS * *

☉ Och när som dagen randas
med sol kring äng och teg,
den svala luft vi andas:
Gud styrker steg för steg.

Och när som skuggor bygga
från strand till strand sin bro,
vi se mot mörkret trygga:
Gud gifver ro, ja, ro.

*

* STUNDOM MUSSLANS INRE SÅRAS

Stundom musslans inre såras
af ett sandkorn. — O, men se,
fram ur såret växa pärlor,
som likt gyllne solstänk le!

Stundom hjärtat blöder, droppar
komma tunga. — O, men vet,
till rubiner sist de varda,
skimrande i evighet!

*

SÖKER ICKE FLODEN HAFVETS BÖLJOR

Söker icke floden hafvets böljor,
söker icke örnen solens blick,
tröttad hind den djupa, klara källan,
svalan bo't, där alltid ro hon fick?

Söker icke sagan verkligheten,
söker icke vintern efter vår?
Skulle vi då icke söka kusten,
dit hvar stund vår längtans tanke går?

✻

FÖR STORA GÄRNINGAR EJ KRONAN ÄR

För stora gärningar ej kronan är
och icke blir hon fåfång visdoms lott,
o nej, o nej, se, hvad som gäller här
är trohet blott!

*

PARADISETS ROSOR * * * * *

De stå vid det eviga lifvets ström,
vi sett dem, vi sett dem en gång i vår dröm,
de äro som snö och de äro som blod,
du klappande hjärta, blott tålamod!

*

¶ Ett sandkorn från den nya stadens gator,
ett enda litet gyllne sandkorn blott,
det gäller mer, ja, mer än alla skatter,
som slösats här så länge världen stått.

*

HVAD SOM BÄR INOM SIG EVIGHETEN

Hvad som bär inom sig evigheten
finner endast hos hvad evigt är
ro och tröst. Blott den som skapat hjärtat,
släcka kan dess brännande begär.

*

Urrande bloss i natten,
skum på de grunda vatten,
bristande spindelväf,
eko som ler och gäckas,
drömmar som dö och stäckas,
farkost med bruten stäf.

Hägrande kust som svinner,
törst hvilken aldrig finner
dryck som hugsvalan ger,
knoppar som icke brista,
armod intill det sista,
skuggor och intet mer.

*

OM DE BLOTT VISSTE * * * * *

Om de blott visste, hur härlig den är,
stigen vi gå, hvilka dagar där falla,
dagar, som byta allt fjärran i när,
komme de alla.

Hvad som tillförne de hållit för kärt,
gärna, o, gärna förvisso de miste,
föga, ja, föga de funne det värdt,
om de blott visste — —

*

Våra sånger sakta stiga
upp mot det oändeliga
för att strös som hvita rosor
och sin tysta vällukt ge.
Intet kallt och vissnadt följe,
intet sudladt där sig dölje,
intet hämme, intet tyngre
utaf jordens myckna ve!

Våra sånger — intet annat
hos oss i vårt armod stannat,
det är allt vi kunna slösa,
är vår enda rikedom.
Men vi klaga ej, vi gifva
hvad som fått hos oss förblifva,
våra hjärtans, våra tankars
hvita, hvita rosenblom.

*

ETT GLASHAF BLANDADT MED ELD *

Ett glashaf blandadt med eld. Vi hört
det sias med mäktig röst,
och hur än lifvet oss vida fört,
vi gömt det i troget bröst.

Ett glashaf blandadt med eld. Vi stå
som drömmande därinför.
Det är som såge vi böljor slå.
O, glädje som aldrig dör!

*

När våren ljusnar, vi hinna
den rodnande, matta rand,
som lockat så länge, länge,
som öga och tanke band.

När våren ljusnar, vi famna
den snöglans vi eftertrått,
där fram genom ve och villa
vår tröttade fot har gått.

När våren ljusnar, o jubel,
vårt hjärta då brista får,
vårt hjärta som sjöng och blödde
i lefnadens vallfartsår.

*

De andra hafva sin visdom,
sin lugna och säkra lott,
sin hopade skatt af silfver
och borgar och torn och slott,
de andra hafva sin hugnad,
sin trygghet i stort och smått
och mättnad och goda dagar —
Vi hafva vår längtan blott.

*

Tre klara, kalla källor veta vi,
vi druckit djupt, vår stig gått tätt förbi.

En gifver namnlös, outsäglig ro,
hon heter tro.

En väcker långt förgäten glädje opp,
hon nämnes hopp.

En än i döden segerkraft beskär,
det kärlek är.

*

Tre klara, kalla källor veta vi,
vi druckit djupt, vår stig gått tätt förbi.

*

Klinten i hjärtats hvet,
om än så vackert blå,
upp den med blad och rötter
skoningslöst ryckas må.

Själfsådt får intet växa,
nej — för så vidt till slut
gyllene skörd skall spira
upp ur hvad Gud strött ut.

*

* * * * * TUSEN ÅR SOM EN DAG

Tusen år som en dag, en enda,
och en dag såsom tusen år —
Hjärtat älskar det dunkla talet,
älskar, fastän det ej förstår.

Evighet, du kan icke fångas
in i tidernas ord och tal.
Blott en aning det stundom kommer
som en vindfläkt så ren och sval.

Men en gång skall gestalt det taga,
hvilket nu oss så dimhöljdt når:
tusen år som en dag, en enda,
och en dag såsom tusen år.

*

ATT GÅ MED GUD * * * * *

Att gå med Gud, det är att mista allt, ja, allt,
men det är ock att allt i jubel vinna,
att tusen gånger dö ifrån allt armt och kallt,
men ock att tusen gånger lifvet finna!

*

* *ICKE SÖRJA DE BRÖLLOPSSVENNER*

Icke sörja de bröllopssvenner,
då än brudgummen med dem är?
Dagar komma, när han dem lämnar,
då är tiden att sörja när.

Men så länge han ännu dröjer
i sin ljuflighet dag från dag,
o, så länge är lifvet löje
och ett jubel hvart andedrag.

Dessa kärlekens första tider.
intet skärare tanken vet,
snörent sia de om den stora
bröllopsglädjen i evighet.

*

Icke sörja de bröllopssvenner,
då än brudgummen med dem är?
Dagar komma, när han dem lämnar,
då är tiden att sörja när.

*

SOM BARNETS LEK MED SNÄCKOR *

Som barnets lek med snäckor var vårt lif,
förrän vi gingo ut på pilgrimsfärden,
ett enda litet fattigt tidsfördrif.
Nu, nu det heter: öfvervinna världen!

*

HVAD VI GÖMMA SÅSOM VERKLIGHET

Hvad vi gömma såsom verklighet
kallar världens klokskap för legender,
hon har löje, löje blott för det,
som vi tala om med knäppta händer.

Hvad vi villigt gå i döden för
hon en axelryckning endast gifver,
men vårt hjärtas tro det icke stör,
blott så mycket vissare den blifver!

*

EN EVIG TRÖST * * * * *

En evig tröst,
en jublets röst,
en snöhvít skrud —
Så lönar Gud!

*

Själens harpspel är matt härnere,
likt ett sökande är det blott
efter detta, som tanken skymtat
när som vidast och högst han nått.

Till ackorden, de evigt djupa,
tonar fattig den melodi,
som vi trefvande sätta samman.
Dock — en gång blir det klang däri!

*

HVAD MER * * * * *

Om på färden vi få lida
outsägligt, se, hvad mer?
Aldrig gå för tunga stigar
mot det mål, som evigt ler.

*

Vår Gud är glöd,
han allt förtär,
som sudladt är.

Vår Gud är storm,
han bryter vred
det murkna ned.

Vår Gud är kamp,
han evigt slår
den trolös står.

*

KAN HAN KRÄFVA * * * * *

Kan han kräfva det allra sista,
som oss mera än lifvet är,
o, då kunna vi ock det mista,
hvad af nöd det än innebär!

*

* * * HVILKA ÄRO DESSA MÅNGA

Hvilka äro dessa många,
som i glans så hvit och klar
stå för tronen? Det är dessa,
som ej världen värdig var.

Blott en stund de fingo dröja
här bland smälek, hån och spe,
snart de togos hem från sorgen,
hem från lidande och ve.

Men att världen en gång ägt dem
några korta, ljufva år,
det är hennes största ära,
fast hon ej det själf förstår.

*

Hvilka äro dessa många,
som i glans så hvit och klar
stå för tronen? Det är dessa,
som ej världen värdig var.

*

FÖR HVARJE GÅNG * * * * *

För hvarje gång vi svikas, men modigt kasta loss
på nytt igen — och åter i jubel fatta tag,
det är som något växte, ja, *växte* inom oss,
och därför vi välsigna hvar bitter mödas dag.

*

DET FOLK, SOM FÖRSTÅR ATT JUBLA

»Det folk, som förstår att jubla,
hvar finnes det, säg mig, hvar?»
Så tränger en fråga mot oss
och kräfver med makt sitt svar.

Bland rike och mätte sök ej
och icke bland glans och ståt,
men vänd dig till nöd och trängsel
och följ oss, de ringe, åt.

De andra de gå där stumma,
då bräddfullt vårt hjärta är.
Se, tunga och sorgsna tankar
det höfves ej korsets här.

»Det folk, som förstår att jubla,
hvar finnes det, säg mig, hvar?»
O vet, det är dessa, hvilka
Jerusalem fångat har!

SOM BEKÄNNARE OCH VITTNEN * *

Som bekännare och vittnen
Gud behöfver oss förvisst.
Är det, är det icke hjärtats
stora glädje först och sist?

Som bekännare och vittnen
inför dem, som ej förstå,
hvad det är, att fram i längtan
mot ett okänt något gå.

Som bekännare och vittnen
utaf allt hvad heligt är,
utaf detta ofvanefter,
som ej fläck och skrynka bär.

*

Som bekännare och vittnen
Gud behöfver oss förvisst.
Är det, är det icke hjärtats
stora glädje först och sist?

*

Utblände en röst emot oss klingar:
intet stänger den, som Gud gaf vingar.

Lätt och lärkesnabbt hans tanke stiger
dit, där villan dör och oron tiger.

Intet utaf jord och värld begär han,
i sin själ en flik af himmel bär han.

*

RINN FORT * * * * *

Rinn fort, du brusande bölja,
du tiders och dagars flod,
att snart den kust du får skölja,
där hvila skall komma god!

Vi trå från töcknen de tunga,
från mödornas hvardagstvang,
vi längta, längta att sjunga
för Herren vår söndagssång.

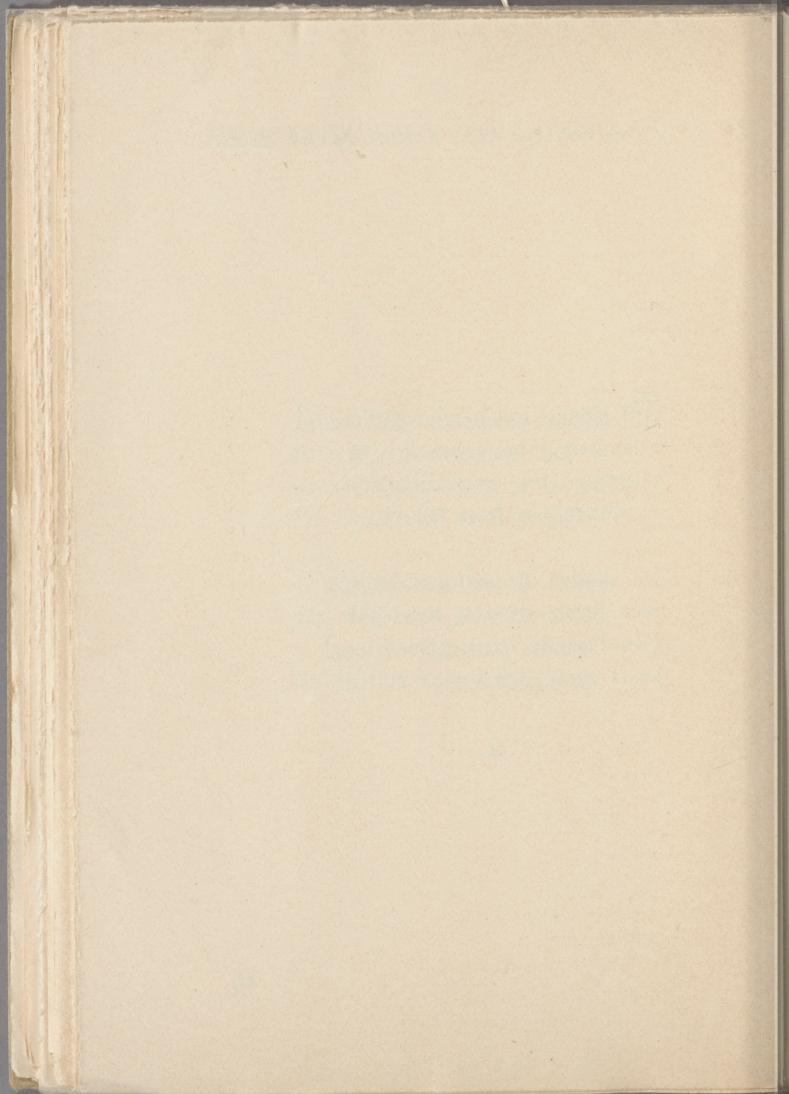
*

* * VI SJÖNGO OSS GENOM KVALET

Vi sjöngo oss genom kvalet
i längtan, i hopp och tro,
vi sjöngo oss fram till glädje,
vi sjöngo oss fram till ro.

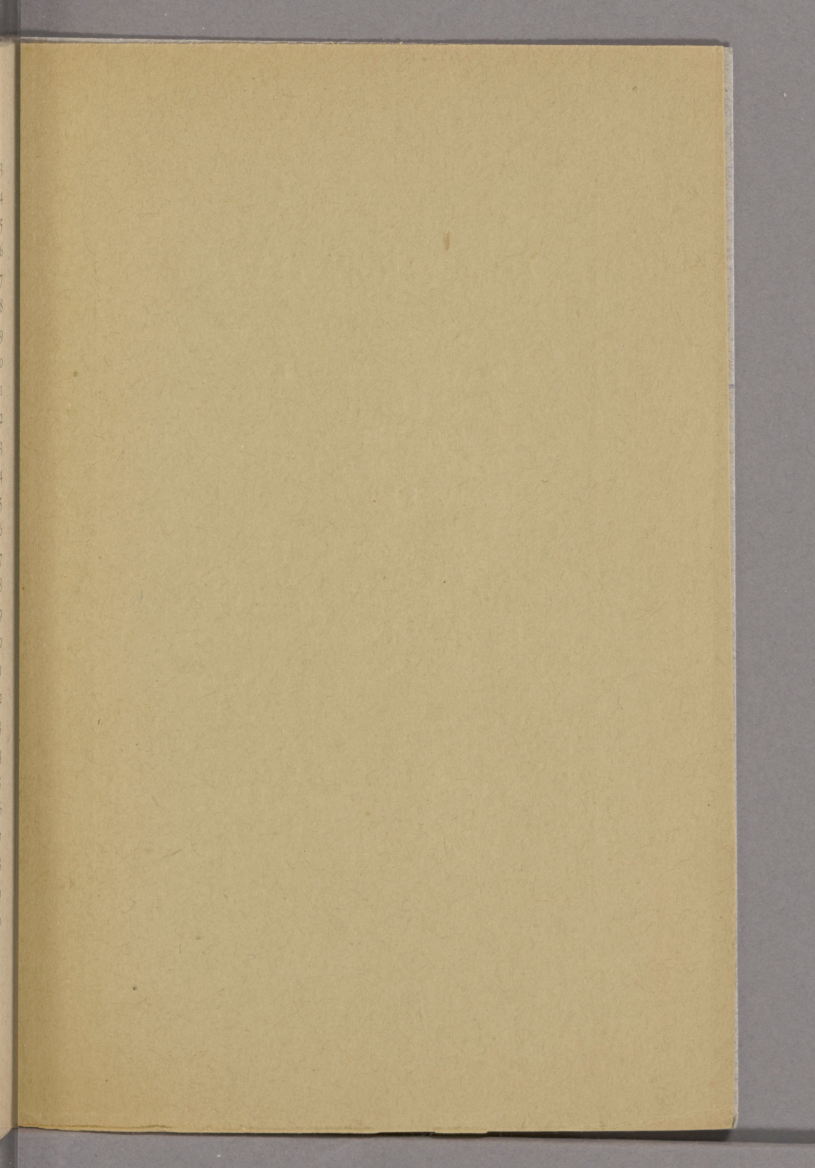
De skälfva, de nötta strängar,
men brista de ock, hvad så?
Den lysande hvita porten
snart se vi den öppna stå!

Till paradiset	5
Korsets tecken	6
Den vägen är det	7
Gud vill det	8
Röster	9
Ej vi känna dem som svika	10
Trots allt, ändå	11
Kungsvägen löser ock stoft	12
Tagen ut	13
Vårt namn må gärna förgätas	14
Världen behöfver vår glädje	15
Det är förgäfves	16
Ett sus liksom af böljegång	17
Som dagg det hinner hafvet	18
En kan tusen andra lyfta	19
Man frågar oss	20
Och veta vi hvad Gud har menat med oss	21
Vi se stjärnor	22
Hvarje hjärtats tanke hvit och ren	23
Guds klarhets dufva	24
Hvarför	26
Hjertestänk	27
Guds hvita fålar vänta	28
Hvita blad	29
Och när som dagen randas	30
Stundom musslans inre såras	31
Söker icke floden hafvets böljor	32

För stora gärningar ej kronan är	33
Paradisets rosor	34
Ett sandkorn	35
Hvad som bär inom sig evigheten	36
Stofffröjd	37
Om de blott visste	38
Våra sånger	39
Ett glashaf blandadt med eld	40
När våren ljusnar	41
De andra	42
Källor på vägen	43
Klint	44
Tusen år som en dag	45
Att gå med Gud	46
Icke sörja de bröllopssvenner	47
Som barnets lek med snäckor	48
Hvad vi gömma såsom verklighet	49
En evig tröst	50
Själens harpspel	51
Hvad mer	52
Vår Gud	53
Kan han kräfva	54
Hvilka äro dessa många	55
För hvarje gång	56
Det folk som förstår att jubla	57
Som bekännare och vittnen	58
Intet stänger den, som Gud gaf vingar	59
Rinn fort	60
Vi sjöngo oss genom kvalet	61

Föregående diktsamlingar af

IDA GRANQVIST:

(Albert Bonniers förlag)

Den osynliga kören. 1 kr.

Dröm. 1 kr.

Ett hem. 2 kr.

O, finske broder. 1 kr.

Reflex. 1 kr.

»Det spröda och fina i Ida Granqvists sång har förvärfvat densamma många vänner i vårt land. — Det ligger något både försynt och förklarande i denna diktning, som alltid är snören, aldrig bjärt.»

(C. D. W. i Vårt Land.)

»Verserna sjunga sig till en hjärteplats hos läsaren, med sina lätta, lysande rytmer, alldeles som om de skulle tillhöra morgonens lefvande, vingade skara, som flyger jublande från gren till gren.»

(Elisa Kielland i norska tidskriften Urd.)

